

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **K. K.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Vysočina**
se sídlem Jihlava, Žižkova 57

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2021, čj. KUJI 33998/2021, sp. zn. OOSČ 227/2021 OOSC/65,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2021, čj. KUJI 33998/2021, sp. zn. OOSČ 227/2021 OOSC/65, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen žalobci nahradit náklady řízení ve výši 3.000 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 2. 2021, čj. MHB_DOP/9370/2020-11, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění

- pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona, z přestupku § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu spáchaného z nedbalosti porušením § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaného z nedbalosti porušením § 4 písm. a) téhož zákona, a za tyto přestupky mu byl uložen trest pokuty ve výši 800 Kč, trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců a povinnost náhrady nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 200 Kč.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 14. 6. 2020 ve 2:00 hod. na místní komunikaci – v obci Golčův Jeníkov, ulice Mírová, před domem č. p. 294 (souřadnice GPS-671682,905/-1082224,019), kraj Vysočina, jako řidič osobního vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky (držitel M. V.), uvedl vozidlo bez nastartovaného motoru do pohybu a zadní částí (tažným zařízením) narazil do přední části stojícího vozidla tovární značky Citroën, registrační značky (držitel: J. Ž.). Při šetření dopravní nehody bylo Policií ČR zjištěno, že žalobce není držitelem příslušného řidičského oprávnění. Toto bylo následně i potvrzeno evidencí řidičů. Hlídkou Policie ČR bylo u něj provedeno vyšetření pomocí přístroje Dräger, kterým byla v 2:06 hodin zjištěna hodnota 0,67 ‰ alkoholu. Druhá dechová zkouška provedena v 2:14 hodin vykazovala rovněž pozitivní výsledek v naměřené hodnotě 0,53 ‰ alkoholu. Třetí dechová zkouška provedená v 2:20 hodin vykazovala pozitivní výsledek v naměřené hodnotě 0,53 ‰ alkoholu. Vzhledem k tomu, že rozdíly mezi dechovými zkouškami byly vyšší než 10 ‰, byl žalobce vyzván k odběru biologického materiálu (žilní krve) v nemocnici Havlíčkův Brod, kterému se podrobil. Následným vyšetřením vzorku krve byla zjištěna hladina 0,41 ‰ alkoholu v krvi. Při této dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob, hmotná škoda vznikla na vozidle Citroën cca 2.000 Kč, jiná škoda nebyla hlášena ani zjištěna. Škoda byla určena pouze orientačně a byla odhadnuta příslušníkem Policie ČR na místě při šetření. Technická závada na vozidle nebyla zjištěna ani uplatňována.
 3. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti s odkazem na listiny založené ve správním spise a uvedl, že zjištěné skutečnosti týkající se uvedeného přestupku považuje za prokázané, žalobce byl po spáchání přestupků řádně ztotožněn a bylo prokázáno, že se jich dopustil. S odvolací námitkou nedostatečně zjištěných skutkových okolností, nesprávného posouzení a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů vyslovil nesouhlas. Uvedl, že správní orgán I. stupně opatřil důkazy postačující pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, průběh skutkového děje byl zaznamenán v protokolu o nehodě v silničním provozu podloženém fotografiemi a koresponduje s výpovědí žalobce při ústním jednání. Správní orgán I. stupně dostatečně uvedl, z jakých důkazů vycházel a jak je hodnotil, u jednotlivých přestupků výslovně uvedl, jaké podklady jej vedly k závěru o vině žalobce. Jednotlivé důkazy jsou ve vzájemném souladu a nic nenasvědčuje tomu, že by se skutkový děj nestal tak, jak je popsáno.
 4. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), posoudil dostupné podklady pro rozhodnutí a zjistil v řízení stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně.
 5. Ke stěžejní žalobcově námitce, že uvedení nenastartovaného vozidla do pohybu sešlápnutím pedálu spojky nenaplnňuje znaky řízení ve smyslu zákona o silničním

provozu, žalovaný odkázal na § 2 odst. d) zákona o silničním provozu, v němž je definován řidič. Pojem „řídít motorové vozidlo“ není definován a žalovaný se přiklonil v tomto případě ke kvalifikaci správního orgánů I. stupně, že řídit lze vozidlo jeho uvedením do pohybu bez nastartovaného motoru. Nasednutí žalobce na místo řidiče a manipulaci s vozidlem (sešlápnutí pedálu spojky), čímž bylo vozidlo uvedeno do pohybu, považuje žalovaný za řízení vozidla.

6. Tvzení žalobce, že nechtěl nikam jet, označil žalovaný za vyjádření postoje žalobce k jeho jednání, kterýžto je posuzován v rámci subjektivní stránky. Žalovaný v daných případech považuje spáchání přestupků minimálně ve formě nevědomé nedbalosti, neboť žalobce měl a mohl vědět, že tím, že bude jakkoliv manipulovat s ovládacími prvky automobilu, může způsobit jeho uvedení do pohybu.
7. Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem správních trestů v daném případě, označil je za odpovídající a ztotožnil se s odůvodněním výše trestů správním orgánem I. stupně. Záznam v evidenční kartě řidiče nepovažuje žalovaný za zásah do práv žalobce, který by znemožňoval jeho další vývoj či způsoboval jiné následky. Správní trest by měl plnit zejména funkci preventivní tak, aby odradil přestupce od dalšího přestupkového jednání, což zápis v evidenční kartě řidiče zcela jistě naplňuje.

II. Shrnutí žalobních bodů

8. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení a rovněž, aby mu byly přiznány náklady řízení.
9. Žalobce je předně přesvědčen o nezákonnosti a nesprávnosti napadeného rozhodnutí, dále o porušení jeho práv v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí způsobem, že mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Žalovaný tím v rozporu s hmotným právem negativně zasáhl do právní sféry žalobce.
10. Žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nesprávném právním posouzení. Nedošlo k prokázání, že jeho jednání neslo znaky přestupku, který mu je kladen za vinu. Žalobce se ohrazuje proti závěrům správního orgánu I. stupně, že porušil ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) a § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, přestože není držitelem řidičského oprávnění skupiny „B“. Dle žalobce nemohlo dojít k naplnění znaků přestupku, a proto je napadené rozhodnutí založeno na nesprávném právním posouzení věci, pročez došlo k uložení nepřiměřeného a nespravedlivého trestu s následky do budoucna a bylo tedy nepřipustně zasaženo do jeho práv. Dále žalobce namítl, že postup žalovaného je v rozporu s pravidly pro hodnocení důkazů, neboť důkazy nehodnotil v jejich vzájemné souvislosti a nepřihlédl ke všemu, co za řízení vyšlo najevo, čímž porušil § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce rovněž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce uplatněnými v odvolacím řízení (namítal zejména nedostatečné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neuvedení skutečností a myšlenkových postupů, které správní orgán I. stupně k rozhodnutí vedly, nepřihlédnutí ke všem významným okolnostem, nehodnocení důkazů ve vzájemných souvislostech) a z napadeného rozhodnutí nelze vyvodit, jaké skutečnosti vzal žalovaný za prokázané a jakými úvahami se řídil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Znovu zrekapituloval průběh správního řízení a v reakci na žalobní námitky zdůraznil, že žalobce v žalobě uplatňuje totožné námitky jako v rámci odvolacího řízení, s nimiž se již vypořádal právě v rámci napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání postupem předvídaným v § 51 s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu, dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
13. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení přestupku čj. KRPJ-614399/PŘ-2020-161606 vyhotovené dne 8. 7. 2020 Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie kraje Vysočina, územním odborem Havlíčkův Brod. Přílohou tohoto oznámení byl protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 14. 6. 2020, čj. HRPJ-61439/PŘ-2020-161606, ev. č. KRPJ-335-3/DNHB-2020-ZK, včetně popisu ohledání místa činu, dále úřední záznam sepsaný příslušníkem Policie ČR o podání vysvětlení žalobce ze dne 8. 7. 2020, fotodokumentace přestupku včetně plánu nehody, výpis z evidenční karty řidiče - žalobce. Součástí spisu je dále oznámení o zahájení přestupkového řízení a protokol o ústním jednání proběhlém dne 8. 2. 2021.
14. Dne 9. 2. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. MHB_DOP/9370/2020-11, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit porušením § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona z nedbalosti, dále vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) z nedbalosti pro porušení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona a dále vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) z nedbalosti pro porušení § 4 písm. a) téhož zákona. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit shora popsáním jednáním. Správní orgán I. stupně mu za toto jednání uložil pokutu ve výši 800 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců a povinnost nahradit snížené náklady řízení ve výši 200 Kč.
15. Správní orgán I. stupně měl za prokázané, že žalobce předmětné vozidlo dne 14. 6. 2020 řídil, neboť podle § 2 písm. d) zákona o silničním provozu je řidičem účastník provozu na pozemní komunikaci, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj, řidičem je i jezdec na zvířeti. Přestupku se žalobce měl dopustit při řízení vozidla, kdy podle správního orgánu I. stupně je pro řízení vozidla rozhodné, zda bylo v pohybu, a není podstatné, zda byl motor vozidla nastartovaný či nikoliv, neboť vozidlo lze řídit i bez nastartovaného motoru, např. při jízdě z kopce. Žalobce uvedl vozidlo do pohybu sešlápnutím pedálu spojky, vozidlo začalo couvat a narazilo do za ním stojícího vozidla, čímž došlo k dopravní nehodě. Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí podal zákonný zástupce žalobce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
16. Krajský soud se zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť by bylo předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by

rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelné může být rozhodnutí pro nedostatek důvodů anebo pro nesrozumitelnost. Otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se zabýval opakovaně Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), krajský soud odkazuje zejména na jeho rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, uveřejněný pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí NSS (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), který za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považuje „zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“. Za nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů pak NSS v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2013-75, uveřejněném pod č. 133/2004 Sbírky rozhodnutí NSS, vyhodnotil rozhodnutí založená „na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“ Za zásadní je pak třeba považovat postoj NSS vyjádřený v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017-38, dle něhož „nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.“ Tedy ani skutečnost, že správní orgán I. stupně, resp. žalovaný nereagovali ve svých rozhodnutích explicitně na každou dílčí námitku a argument žalobce či každý uvedený judikát, nemůže vést k nepřezkoumatelnosti jejich rozhodnutí. Nadto jako vypořádání se s konkrétní námitkou lze považovat i odlišný, odůvodněný názor správního orgánu v odůvodnění rozhodnutí. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13).

17. Krajský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí takovými zásadními vadami trpělo. Z rozhodnutí obou správních orgánů je zjistitelné, o čem i jak rozhodly, jsou zjistitelné i důvody, pro něž byly vydány. Z rozhodnutí je rovněž zřejmé, jaký skutkový stav vzaly

správní orgány za rozhodný a jak uvážily o pro věc podstatných skutečnostech. Námitkami žalobce se žalovaný zabýval, když uvedl, z jakých důvodů má vznesené argumenty za neopodstatněné. Obě rozhodnutí správních orgánů (spolu tvoří jeden celek) tak jsou ve smyslu shora uvedené judikatury NSS přezkoumatelná.

18. Žalobní námitky týkající se nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, nesprávné právní posouzení pro neprokázání, že jednání žalobce neslo znaky přestupku, který měl spáchat, však jsou důvodné.

19. Správními orgány je žalobci kladeno za vinu:

- spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata zní: *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění;*

- spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata zní: *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, a*

- spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata zní: *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona, zde pro porušení § 4 písm. a) téhož zákona, které uvádí, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.*

20. V souladu s ustanovením § 13 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o odpovědnosti za přestupky“) je *fyzická osoba pachatelem, jestliže svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku.* Objektivní stránkou všech výše zmíněných skutkových podstat přestupků a podstatou jednání je aktivní konání spočívající v řízení vozidla na pozemní komunikaci a současně další rozdílné konání či opomenutí v souladu s jednotlivými skutkovými podstatami. Podmínkou pro konstatování, že žalobce spáchal jakýkoliv z výše jmenovaných přestupků kladených mu za vinu je, že musel řídít předmětné vozidlo. Pojem „řídít vozidlo“ není ani v zákoně o silničním provozu, ani v jiném zákoně definován. Podpůrně lze použít pouze pojmu „řidič“, který je definován v § 2 písm. d) zákona o silničním provozu jako *účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti.* Účastník provozu na pozemní komunikaci je pak coby nadřazená širší skupina osob definován v § 2 písm. a) téhož zákona jako *každý, kdo se přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích.* Byť se tedy jedná o částečnou definici kruhem, která nedává jasnou odpověď, co lze pod pojem „řídít vozidlo“ podřadit, správní je orgán je povinen takový neurčitý právní pojem interpretovat s ohledem na všechny skutkové okolnosti a své úvahy ve svém rozhodnutí

náležitě odůvodnit (srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2016, čj. 47 A 22/2013-34).

21. Krajský soud se s ohledem na shora uvedené neztotožňuje s názorem žalovaného, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce řídil předmětné vozidlo. Byť lze obecně souhlasit se závěrem žalovaného uvedeným na straně 3 napadeného rozhodnutí, že vozidlo lze řídit i jeho uvedením do pohybu bez nastartovaného motoru, nemůže krajský soud souhlasit se závěrem, že v tomto konkrétním případě je řízením vozidla to, že *žalobce nasedl na místo řidiče a manipuloval s vozidlem způsobem, že sešlápl pedál spojky, čímž jej uvedl do pohybu*. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce při podání vysvětlení dne 8. 7. 2020 uvedl, že se dne 14. 6. 2020 s kamarádkou E. V. (dcerou majitelky předmětného vozidla) rozhodli, že si půjdou do vozidla popovídat, klíče od vozidla měla E. V. po celou dobu u sebe. Uvedl, že usedl na místo řidiče a omylem sešlápl pedál spojky, když si chtěli pustit rádio. Vozidlo začalo couvat a žalobce jej následně zastavil zatažením ruční brzdy, která nebyla zatažena. Žalobce opakovaně uvedl, že neměl v úmyslu vozidlo nastartovat ani řídit, že s ním nechtěl nikam jet. Klíče nebyly ani v zapalování. Obdobné vyplynulo i z jeho výpovědi při ústním jednání dne 8. 2. 2021, kde opětovně uvedl, že nechtěl nikam jet, a tedy vozidlo řídit, chtěl si jen povídat s kamarádkou a sedl si na místo řidiče, omylem zmáčkl pedál spojky a vozidlo začalo couvat.
22. K tomu žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že *skutečnost, že žalobce nechtěl nikam jet, představuje pouze jeho postoj k danému jednání, což je posuzováno v rámci subjektivní stránky přestupku a krajský úřad považuje formu zavinění minimálně ve formě nevědomé nedbalosti za naplněnou, neboť žalobce měl vědět a mohl, že tím, že bude jakkoliv manipulovat s ovládacími prvky automobilu, může způsobit jeho uvedení do pohybu*.
23. S tímto závěrem žalovaného se však krajský soud rovněž neztotožňuje. Lze souhlasit s tím, že manipulace s jednotlivými ovládacími prvky vozidla by obecně mohla naplnit jednání spočívající v řízení vozidla ve formě nevědomé nedbalosti, nikoliv však automaticky vždy a bez dalšího.
24. Právně relevantní jednání je právní doktrínou považováno za projev vůle jednatelce směřující k právně relevantním následkům. Rovněž v souladu s § 546 zákona č. 89/2009 Sb., občanský zákoník, v platném znění, *lze právně jednat konáním nebo opomenutím; může se tak stát výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnost o tom, co jednatel osoba chtěla projevit*. Aby tedy jednání žalobce mohlo být považováno za manipulování s ovládacími prvky vozidla, muselo by se jednat ale o manipulování vědomé a chtěné. Pokud žalobce nechtěl (a možná ani nevěděl), že šlápl na pedál spojky, postrádalo by jeho konání nezbytný projev vůle k takovému jednání a těžko by mohlo být považováno za řízení vozidla. K této problematice lze poukázat např. na článek Trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d trestního zákona autora Bc. JUDr. Jiřího Říhy, publikovaný v Bulletinu advokacie č. 1/2007 na straně 24, ve kterém autor uvádí, že „řízení se nepochybně myslí fyzické ovládání vozidla prostřednictvím ovládacích prvků (volantu, pedálů) tak, že jej tím řidič uvádí do pohybu se současným jeho směřováním nebo naopak do klidu. Řízením bude podle mého názoru i jízda s vozidlem bez zapnuté pohonné jednotky, přičemž vozidlo se např. bude pohybovat samospádem, setrvačností nebo bude vlečeno na vlečném laně jiným vozidlem.“ Soudní praxe se rovněž zabývala pojmem „řízení vozidla“, ovšem v jiných skutkových případech, zejména v souvislosti s dnes již neexistující skutkovou podstatou trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, kdy např. Nejvyšší

soud se ve svém usnesení ze dne 10. 7. 2013, sp. zn. 8 Tdo 460/2013, zabýval tím, zda lze za řízení považovat tlačení vozidla a ovládání jej z vnějšku staženým okýnkem, a konstatoval, že právní teorie není v tomto směru jednotná a pro účely trestněprávního jednání pak vyslovil závěr, že se o řízení v daném případě nejednalo (rozhodnutí dostupné na www.nsoud.cz).

25. Judikatura správních soudů dovodila, že za řidiče je považována i osoba, která se zcela prokazatelně chystá nastartovat vůz a vyjet s ním na pozemní komunikaci, a rovněž i osoba, která sice již ukončila jízdu na pozemní komunikaci, ale souvislost s provozem na pozemní komunikaci je stále ještě bezprostřední a není přetržena děletrvající činností či dějem (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2012, čj. 2 As 129/2011-113, ze dne 28. 3. 2012, čj. 2 As 130/2011-63, nebo ze dne 14. 7. 2016, čj. 9 As 62/2016-34). O takovou situaci však v daném případě nešlo.
26. Krajský soud souhlasí s tím, že bylo prokázáno, že žalobce usedl na místo řidiče předmětného vozidla a sešlápl pedál spojky, čímž se vozidlo dalo do pohybu a poškodilo vozidlo jiné. Tím však nebylo jednoznačně prokázáno, že žalobce vozidlo skutečně řídil, což je podstatné pro naplnění podstaty kteréhokoliv z přestupků kladených mu za vinu. Skutkový stav věci tak nebyl pro učiněný závěr zjištěn dostatečně spolehlivě.
27. Podstatné je tedy zabývat se konkrétním jednáním žalobce a všemi složkami jeho jednání, neboť ne každé usednutí na místo řidiče a sešlápnutí pedálu musí znamenat řízení vozidla ve smyslu přestupkového jednání uvedeného v ustanovení § 125c zákona o silničním provozu. Tím se správní orgány ve svém rozhodnutí dostatečně nezabývaly. Dostatečně se nezabývaly ani výkladem neurčitěho právního pojmu „řídít vozidlo“ v tomto konkrétním případě.
28. Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je tak z popsaných důvodů zatíženo vadou spočívající v nedostatečném skutkovém podkladu pro vyslovený závěr ve věci. Obsah správního spisu a v něm shromážděné důkazy totiž neposkytují postačující oporu pro jednoznačný závěr o tom, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, které mu je kladeno za vinu. Za situace, kdy žalovaný aproboval rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, který rozhodl ve věci za tohoto stavu, krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V něm žalovaný posoudí, zda a případně jaké další důkazy je třeba doplnit (jako další důkaz se nabízí např. provedení svědeckého výslechu E. V.) a znovu vyhodnotí shromážděné podklady ve věci, a to zejména z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupkového jednání vytýkaného žalobci, jehož podmínkou je mimo jiné, že k němu došlo při řízení vozidla, tj. zda žalobce v tomto konkrétním případě skutečně „řídil vozidlo“.

V. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., zrušit pro vady řízení, neboť žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který nemá oporu ve správním spise a vyžaduje zásadní doplnění. V souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž žalovaný bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku spojeného s podáním žaloby ve výši 3.000 Kč.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. února 2022

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně